

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko S. spółce z o.o. w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Tak rozumianej przesłance istotnego zagadnienia prawnego nie odpowiada wskazywany przez skarżącą problem dopuszczalności powoływania się na (ewentualną) nieważność postępowania egzekucyjnego - z powodu nienależytego umocowania pełnomocnika wierzyciela egzekwującego -

w procesie z powództwa tego wierzyciela przeciwko poddłużnikowi o naprawienie szkody wyrządzonej wierzycielowi wskutek dokonania przez poddłużnika wypłaty zajętej wierzytelności (art. 886 § 3 w związku z art. 902 k.p.c.). Problem ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, gdyż nawet przyjęcie, że postępowanie egzekucyjne było dotknięte takim uchybieniem, powodującym jego nieważność, nie oznaczałoby, iż bezskuteczne były czynności egzekucyjne dokonane w tym postępowaniu, w tym zajęcie wierzytelności dłużnika egzekwowanego. Fakt, że zajęcie takie pozostawało skuteczne, przesądza o tym, że działanie poddłużnika wbrew jego skutkom narażało go na odpowiedzialność wobec wierzyciela.

Po drugie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Musi chodzić przy tym o przepis, którego wykładnia ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej. Skarżąca wskazała, że zachodzi potrzeba wykładni art. 379 pkt 2 k.p.c. w zakresie, w którym przewiduje on nieważność postępowania z tego powodu, że pełnomocnik strony nie był należycie umocowany. Niemniej wykładnia art. 379 pkt 2 k.p.c. w tym zakresie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, skoro chodzi o ocenę wystąpienia przyczyny nieważności postępowania, która miałaby odnosić się do postępowania egzekucyjnego, a której ocena - jak wskazano powyżej - nie ma znaczenia dla oceny odpowiedzialności odszkodowawczej poddłużnika w stosunku do wierzyciela na podstawie art. 886 § 3 w zw. z art. 902 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego oddalono,

gdyż w odpowiedzi tej nie zamieszczono żadnej argumentacji mającej wskazywać na to, że brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw